

מחשבים פשרה מ'פילגתית, או אחרת

המאבק על מישרת מנהל-טלוויזיה תופס מדי שבוע כיוונים חדשים ומרחיקי-לכת. **חיים יבין**, המנהל הנוכחי, עומד לסיים את הקרנציה שלו כחודש רצמבר. שתי המ'פי לגות הגדולות — הליכוד והמערך — נאבי קות ביניהן, וכל אחת רוצה להחריף איש שלה לתפקיד. בינתיים משחקים המועמדים, והטרענים לכתר, בין הפוליטיקאים השונים, ב' תיקוה לזכות במישרה הרמה.

השבוע התרוצצה במיסדרונות הנהלת-הר שות בכניין כלל שמועה חדשה. לפי שמועה זו הציע **אריה מקל**, מנכ"ל רשות-השידור (מינוי של הליכוד), עיסקה ל**אחרון הראל**, יו"ר הרשות (מינוי של המערך). לפי עיסקה זו ימונה **שלום קיטל** כמנהל-הרדיו במקומו של **אמנון נרב**, בהסכמת המערך, ואז יוכל המערך למנות איש מטעמו למישרת מנהל-טלוויזיה, בהסכמת הליכוד.

לשמועה זו אין אישור.

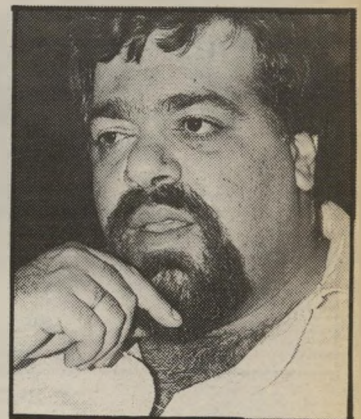
★ ★ ★

הקרב על הבידור

בימים אלה מתחיל מאבק על מישרת מנ' הל מחלקת-הבידור של הטלוויזיה. **רפי גינת**, המנהל הנוכחי, רמז למקורביו שאינו מעוניין בקרנציה שנייה. הוא אמר לסיים את תפקידו כחודש אוקטובר.

מועמדים כבר יש לתפקיד, וחלקם אף הח' לו בעריכת לובי מ'פילגתי ואחר.

בין המועמדים: **אחרון גולדפרינגר**, מפקד טיבה למס'בה, **חיים מלובן**, מפקד עוד פופ ומוציא, **עמוס אטינגר**, עורך ומפיק חיים שנאלה, ו**הנרד הסון**, מי שניהל את

גינת תיק

מחלקת-הבידור במשך שנים רבות, עד למי נוי של גינת.

כרגע נראה שגינת יתבקש להמשיך בתפ' קידו כחודש נוספים, עד שימונה מנהל' טלוויזיה, כדי שזה יוכל לבחור מנהל חדש למחלקה.

★ ★ ★

ל.סופיסופי יש מ'פיק

אחרי מילחמה ארוכה ומתישה, הגיעו הצדדים הניצים לפשרה. לתוכנית סופיסופ' בהנחייתו של **ג'בי גזית**, מונה מ'פיק מיקצ'ר עי בטלוויזיה. המ'פיק הוא **יוסי בסון**, מ'פיק ותיק, שהפיק בעבר תוכניות-בידור רבות. הפשרה היא שבסון יהיה המ'פיק הלוגיסטי של התוכנית, וגזית יערוך אותה.

★ ★ ★

חיק גינת נסגר

החקירה שהתנהלה ברשות-השידור נגד **רפי גינת**, מנהל מחלקת-הבידור ועורך כל' בוטק, הסתיימה.

החקירה נפתחה כאשר **אורי פאלה**, חבר הוועד-המנהל של הרשות, פנה בשאי'

לחה אל **אריה מקל**, מנכ"ל הרשות. פאלה שאל כיצד יתכן שגינת, עורך ומפיק תוכנית צרכנית, מופיע כטרט פירסומת של שקם. הוא טען שהעניין אינו אתי, ושיש בו טעם לפגם.

מקל מינה את **אריה אבנר**, איש הה' נהלה, לברוק את העניין ולהגיש לו מסקנות. אבנר ביק וגילה את העובדות הבאות:

- רפי גינת עשה עבודת קריינות לסרט.
- הסרט אינו סרט-פירסומת, אלא סרט תיעודי על שקם, שנועד להקרנה בפני העוב' דים לרגל חגיגות ה-40 לשקם.
- **אורי פורת**, מנכ"ל הקודם, אישר לגינת את העבודה.

כך הסתיימה החקירה. התיק נסגר.

★ ★ ★

יחודשו השידורים בתימנית

המחלקה הטכנית של שידורי-החוץ בקונ' ישראל נודקת בימים אלה אפשרות טכנית וכלכלית לחדש את שידורי קונ' ישראל בתימנית.

לרדיו הגיעו בעת האחרונה פניות מגור' מים שונים, בבקשה לחדש את השידורים לגולה היהודית בצפון-תימן. שידורים אלה הופסקו לפני שנים אחדות.

הבקשות הגיעו בעיקבות לובי שנערך בארץ ובתפוצות למען הקהילה היהודית שם.

עזרן שבחים

אם יתברר שהשידורים אינם יקרים מדי, ושהם אפשריים מבחינה טכנית, יש נטייה ברשות-השידור לחדש אותם.

★ ★ ★

תשבחות לרדיו ולטלוויזיה

אריה מקל, מנכ"ל רשות-השידור, חלק ביום הראשון שבחים לטלוויזיה — ובעיקר לכתב **חנן עזרן** — על סיקור פרשת קר' לומביה.

התישבחות נאמרו כפורום-החדשות, המת' כנס מדי שבוע בלישכת המנכ"ל.

קונ' ישראל קיבל מחמאות על שידור מציאתו והצללתו של החטוף שאול משעניה. ומעשה שהיה, כך היה: אחר מפיקודיו של אלוף-פיקוד-המרכז, יצחק מרדכי, התקשר ממקום האירוע לקונ' ישראל, ודיווח בפלאי פון על מציאתו של החטוף החי. מייך אחי הדיווח העביר את המכשיר לאלוף, שהתראיון קצרות, ואחריכך ניתן גם למשעניה עצמו לומר את דבריו מעל גלי-האנתר. כך יכול היה ציבור מאזיני-הרדיו לשמוע את ההצלה בזמן אמיתי, בשידור-חי ברדיו.

אגב, פורום-החדשות לא היה כנוכחות מלי אה, משום ש**חיים יבין**, מנהל-טלוויזיה, נסע בחברת כמה עשרות אנשי טלוויזיה לפ' סטיבל הג'או הבינלאומי, הנערך בימים אלה באילת.

מקל הודיע שעם שובו ייערך בירור לכי מות המופרות, לרעתו, של מנהלים שנסעו לאירוע.

על פלטפורמה משותפת של הבנה וסובלנות. עצם קיומו של התיאטרון כמתכונתו בשנה, הטרומדיאית-יפארית, בימי גדליה בסר ויהו' שר סובול, הביא אופציה קיומית שמנהליה החדשים אינם רוצים בה.

זאת אומרת, על העצומות הם חותמים. לפני זמן לא רב, חודש בערך, נערכה מול תיאטרון הבימה הפגנה. המפגינים דרשו מהתיאטרון הישראלי התייחסות רלוונטית, ולהפסיק להציג מחזות בידור והסתח הדעת, כאשר הארץ רועדת. הפגנה מעניינת. בין המפגינים היו גם אבי עוז, וגם עומרי ניצן, מנהל תיאטרון הבימה, שיצא להפגין נגד עצמם, והוכיחו במעשה היה שאין שום אפש' רות לכתוב איזו שהיא סאטירה תיאטרלית שתתחרה במציאות.

עשיתי את מ'שפט הקופים" סלווה נזכ' רת, כי התייבשתי מלא לעשות כלום. אבל לפני תחילת העונה, כאשר משבצים את ה' שחקנים להצגות, ביקשתי לראות מה עושים. אמרו לי שעושים את זה, את זה ואת זה. אמרתי שאין לי מקום בתיאטרון הזה. אני לא יכולה לתפקד בתוך מקום שהוא כל כך בורח מהמציאות. לפחות הפקה אחת, אלוהים תע' שו משהו אחד רלוונטי. משהו שיעניין אותי, שיתן לי משהו. זו בכל זאת אני, עם החומרים האישיים שלי, ואני לא יכולה לשקר לעצמי כל הזמן. אז אין לי מקום שם. וחוז מזה, בסוף השיחה, המ'שפט האחרון שאבי עוז אמר לי הוא: הרבה ישמחו שאת לא תהיי כאן." מה יותר מזה?"

הוא אמר אמת, עוז. אלה שהטרידו את סלווה בשיתוף-הטלפון האימוות בשנה האחר' רונה, יהיו מרוצים. אלה שהשחיתו בכלור את בגדי-ההופעה שלה, לפני שהמסך עלה בהצי' גת הפלשתינאית של יהושע סובול, שבה כיכבה סלווה, יהיו מרוצים. השחקנים ואנשי התיאטרון המתקשים לעכל את הצירוף של כישורן-מישחק עם האנרגיה הפוליטית של סלווה, יהיו מרוצים. אבל שחקן הוא שחקן, ומנהל אמנותי הוא מנהל אמנותי, ומה, אני שואל את סלווה, אם כל שחקן ירצה לנהל? ומי אמר ככלל שאמנות צריכה להיות רלוונטית, כמו עיתוני הבוקר?

מאה אחוז. שיעשו את שייקספיר, ואני אשחק שם את אחרונת הסטטיסטיות. בבקשה. אבל גם את זה הם לא עושים. לא תיאטרון רלוונטי, לא אמנות — סתם. פשוט, סתם." על הקיר ברדה של סלווה ועמאד, ליד הכרזה הגדולה של צ'ארלי צ'אפלין, תלויה מפה. היא נראית כמו מפת ישראל, אבל זו מפת המקום משנת 1934. למקום קראו אז פלסטין, ועל המפה מופיעים כל המקומות שהיו כאן בשנה ההיא. כל הכפרים הערביים שהיו ונמחקו נמצאים על המפה, ליד המקר' מות היהודיים של או. סלווה, דור שמיני בחיפה, שומרת על שם נעוריה, נקארה, למ' רות שניסאה בכנסיה האורתודוקסית לעמאד חדאד. היא הולכת ללא טבעת נישואין על ידה, ואף נאבקה לחמוק את רישום הדת מתעודת-הזהות של ילדיה. מישרד-הפנים

יום. אחר הזמינו אותי לחדש את החוזה, והציעו לי תפקיד כמרד המ'ים. אמרתי להם שאני לא רוצה יותר תלטורות. הספיק לי מ'שפט הקופים. אני התביישתי לקחת חלק במחזה. פשוט בושה. מה שהרס אותי זה שהקהל אהב את זה. אז התחלתי לחשוב מה זה כל הדבר הזה, אם זה מה שהקהל רוצה היום." קשה להיות שחקן. יותר קשה להיות שחקן במוסד שהיה פעם התיאטרון המתקדם ביותר בישראל, תיאטרון חיפה. קשה מזה להיות שחקנית. ושחקנית פלסטיתית המשחקת בעב' רית לקהל-המינויים הח'פאי זה צירוף כמעט השוקניות הטובות בישראל, את התיאטרון, והלכה הביתה.

הביתה זה אל הדירה היפה בקריית-אילי' זר, המשקיפה אל הים המגיע לארצות אחרות, אז עמאד אהב את זה. רואה-השכונ מצלית, אבי שני ילדיה הקטנים, אל המוסיקה ואל הספרים, אל החברים הטובים ואל הלילות שבהם הזהות חומקת ומתנפצת מול החדשות שבועיות, ומול הידידים שנשארו בתיאטר' רון. מרכינים ראש ומחכים בשקט שהגל העי' כור הזה יעבור.

תיאטרון חיפה, שהיה פעם, בימים לאי' רחוקים, המוביל שבתיאטרות, נכנע לאריה גוראל ולאנשיו. ההנהלה החדשה, אלי מלכא המנהל ואבי עוז היועץ האמנותי, משתללים להעלות הצגות שלא ירגיזו אף אחד. לא את העירייה, ולא את מועצת פועלי חיפה, ששם, בעיר הנמל המנומנמת, היא עריין מוקד אמ'י תי של כוח, שרדי חי של מפא"י הדיסטורית, כמו תנין פורדי-הסטורי שמצא לו ביצת קיום. פרט לעובדים הקבועים של התיאטרון, שח' קנים לתוכניהם, החוששים שלא ימצאו מקום עבודה אחר, עזבו השחקנים הצעירים את התיאטרון.

תחת להעלות מחזות רלוונטיים, מקוריים, שפעם הרגינו והתססו את כל המדינה, מתמקד התיאטרון בהצגות אחרות, למרות שגם אלי מלכא וגם אבי עוז — אותו עוז החתום כמעט על כל עצומה שמאלית במדי' נהימנסים לשכנע את הציבור ואת עצמם שאלה הצגות הנוגעות בבעיות השעה. מ'ש' פט הקופים, המוחזש ססלווה מזכירה, הוא מחזה מישוש, על פרשה ישנה באמריקה, לפני שנות רבותיים, הנוגע בלימוד התיאוריה די רדיוניסטית באיזה בית-ספר כפרי, ועל ה' מישפט שנערך למורה שהעז ללמד בניגוד לכתבי-הקודש. רלוונטי מאד.

המציחק הוא שהמחזה מרד המח'ים, עבודה ישנה-ינושנה של המחזאי אירווינג שאו, גם המחזה העתיק והזר הזה מכיל פה ושם כמה אמירות העוללות להתפרש כקריאה למרד, ורק השבוע פרש מהחזרות השחקן ג'וליאנו מר, מפני שבימאי ההצגה, מיקי גורביץ', חליט לקצץ כמה משורות הזעם ההן, מה שמוכיח, אולי, שביטול הצנזורה על המחזות היה אקט שבוצע כאשר הצנזורה סיימה את תפקידה, ובכל ראש תיאטרלי נקלט הצנזור המושתל קליטה מלאה.

זדנתו את

הסכים, ואולי התעוררות האלה הן היחידות בארץ המדייקות ממש. הלאום הוא ערבי, ולא נוצרי, או יהודי, או מוסלמי, שהן דתות שהתחפשו בתעודות הללו ללאומים.

● **איך את מגרלת את הילדים?**

על שתי התיביות. עברית וערבית. הם שומעים ואוהבים את סי היימן והשלמה ארצי, והבן שלי הולך עם קוקו, לבית-הספר הערבי, כי ככה הוא רוצה, ולמרות שהחברים שלו

פרישתה של סלווה מתיאטרון חיפה איננה עויבת של עוד שחקנית, שלא מצאה תפקיד בעונה הקרובה. זה דומה, אולי, למדינה המחליפה את ריגלה.

תיאטרון חיפה היה יכול להיות מה שניסה: תיאטרון עברי עם שחקנים ערביים ויהודים, המציג כשפה העברית לפני הקהל המעורב של העיר לא רק הצגות בעלות עניין ציבורי אמיתי, אלא מודל מתקדם של חיים בצוותא,